

Svatý Josef

Snoubenec Panny Marie, Pěstoun Pána Ježíše,

Patron Církve, Patron dobré smrti, ochránce dobré pověsti,
Patron řemeslníků, tesařů, dřevorubců, truhlářů, kolářů,
od roku 1654 spolupatron České země

Zasvěcení rodiny (může recitovat celá rodina nebo jen jeden člen)

Drahý svatý Josefe, s důvěrou a láskou
ti zasvěcuji a svěřuji svou/naši rodinu, se všemi mými drahými
(patří sem i domácí zvířata),
aby v ní vládl pokoj, láska, jednota, porozumění a radost.
Veď nás k vytváření dobrých vztahů, naděje, víry v Boha, živého ducha.
Zachovej nám všem zdraví duše i těla,
prosperitu/blahobyť, jednotu, a Boží milost.
Zasvěcuji tobě a třem Svatým Srdcím Ježíše, Josefa a Marie
svou rodinu a všechny rodiny světa,
aby Nazaretská Rodina byla jejich vzorem
a aby Boží světlo zalilo celý svět. Děkuji. Amen.

Zasvěcení domu

Drahý svatý Josefe, s velkou láskou ti obětuji a zasvěcuji
svůj dům, se vším jeho vybavením a vstupy.
Dej, ať je to místo lásky, radosti, víry v Boha
a uskutečňování Božích plánů.
Ať ve všech, kteří ho obývají, vládne Boží pokoj a soulad.
Svěřuji a zasvěcuji ho tobě a Třem Svatým Srdcím Ježíše, Josefa a Marie,
aby byl očištěn, požehnán a chráněn Boží láskou. Děkuji. Amen.

Zasvěcení profesní práce

Drahý svatý Josefe, s velkou důvěrou ti zasvěcuji svou práci,
každý aspekt mé profesní činnosti a pracovního místa.
Požehnej tento prostor, moje dílo, plody a výsledky mého úsilí.
Inspiruj se tebou a napodobuji tě v profesionalitě, zápalu a důslednosti.
Zasvěcuji tobě a Třem Svatým Srdcím Ježíše, Josefa a Marie
veškeré své dílo a své plány a ekonomii celého světa,
aby byly uskutečňovány v lásce k lidem a v Božím světle.
Děkuji, Amen.

Zasvěcení vlasti

Drahý svatý Josefe, s vírou ti zasvěcuji a obětuji svou vlast se všemi jejími kraji a obyvateli, aby byla prosperující vlastí a národem osvíceným vírou v Boha. Zasvěcuji ji tobě a Třem Svatým Srdcím Ježíše, Josefa a Marie, aby v ní zářilo světlo lásky, pokoje a triumfovalo v ní dílo Nejsvětější Trojice. Děkuji. Amen.

Zasvěcení světa

Drahý svatý Josefe, s důvěrou ti obětuji a zasvěcuji celý svět, každý jeho kontinent s jeho obyvateli, včetně zvířat, rostlin a všeho přírodního bohatství. Pečuj o ně, zachovej je před zničením a znečištěním, veď je v pokoji, souladu a víře k Bohu. Zasvěcuji vše tobě a Třem Svatým Srdcím Ježíše, Josefa a Marie, aby naše planeta byla chráněna a vedena k oživení/obrodě ducha a míru. Děkuji. Amen.

Zasvěcení projektu/plánu

Drahý svatý Josefe, s naprostou důvěrou ti zasvěcuji a svěžuji tento plán */popis plánu/*. Veď mě k jeho uskutečňování s láskou, moudrostí a způsobem, který se tobě a Bohu líbí nejvíce. Zasvěcuji tobě a Třem Svatým Srdcím Ježíše, Josefa a Marie jeho dokonalou realizaci a už nyní vám obětuji všechny plody, které z něho vyplnou pro vítězství Svaté Rodiny a Nejsvětější Trojice. Děkuji. Amen.

ZASVĚCENÍ SVATÉMU JOSEFOVI

Velký Patriarcho a patrone Kristova Tajemného Těla, Církve, svatý Josefe!
Od stvoření světa jsi byl Bohem vyvolený, aby ses stal hlavou Svaté rodiny,
pěstounem vtěleného Syna Božího a snoubencem přesvaté Panny Marie.

V chudobě, v pronásledování, ve vyhnanství, v nedostatku

a v odříkání všeho druhu jsi vždy usilovně plnil Boží vůli,
 vynikal jsi dobrotou, bohabojností a neúnavnou službou druhým.

Stal ses tak pro všechny generace vzorem muže, manžela, otce i světce,
křesťanským vzorem zbožnosti, pokory lásky a čistoty.

V jednotě s naším papežem Františkem dnes o slavnosti sv. Josefa
zasvěcují a svěřují sebe, farnosti Rájec-Jestřebí, Doubravici a Petrovice,
blanenské děkanství, brněnskou diecézi, ČR, pod Tvou mocnou ochranu.

Kéž se na Tvoji přímluvu zacelí bolestná rána pandemic,

kéž lidé litují svých hříchů a obrátí se k Bohu,

kéž křesťané vedeni Duchem svatým zahoří ctnostmi pro Boží království.

Kéž se v nás obnoví vědomí naší úplné závislosti na Bohu

a oživí upřímná vděčnost za dary,

kterými nás Pán dnes a denně zahrnuje.

Kéž se ozdraví vztahy ve veřejném životě, v politice a ve společnosti,

kéž se obnoví a posvětit naše rodiny a vztahy v nich,

kéž skrze svátost manželství lidé znovu objeví

vznešenou krásu Původce veškerého bytí, dobra a lásky.

Před Bohem se Ti dnes cele odevzdáváme, prosíme o Tvou trvalou přímluvu u Pána,
o ochranu a pomoc v našem povolání, v životních křížích, v opuštěnosti, nemocech,
stáří i v hodině naší smrti. Amen

Svatý Josefe,

v dnešní den tvého svátku, v tomto roce tobě zasvěceném v celé církvi,

v této posvátné chvíli, když klečíme před Nejsvětější Svátostí,

každý z nás s vroucností a naléhavostí prosí o zvláštní tvou milost,

která nám nejvíce leží na srdci a je ve shodě s Boží vůlí,

kterou teď a tady v duchu vyslovujeme.....

Svatý Josefe, vykonal jsi mnoho velkých skutků a zázraků.

Učiň teď ten největší ze všech na nás a na těch, za které se přimlouváme.

Učiň nás svatými. Amen.

P O Ž E H N Á N Í
na přímlovu svatého Josefa
Sv. Otec Pio z Pietrelciny a sv. Bernardeta

Pán s Vámi.

Svatý Josef at' se nad Vámi slituje a je Vám otcem.

**Svatý Josef at' Vám dá zakusit účinky své ochrany
před d'áblem a zlými lidmi.**

Svatý Josef at' Vás naučí milovat Boha nade všechno.

Svatý Josef at' Vás naučí spojovat práci s modlitbou.

**Svatý Josef at' je Vám ve všem vzorem,
abyste byli tím, čím jste, dokonale.**

**Svatý Josef at' Vám vyprosí milost,
milovat Ježíše a Marii tak, jak chtějí být milováni.**

Svatý Josef at' Vám pomáhá předávat lásku k Ježíši a Marii druhým.

**Svatý Josef at' Vás obdaří jedním ze svých objetí, pohlazení a polibků,
kterými obdařil Ježíše.**

Požehnej Vás všemohoucí Bůh...

Modlitba kněze před mší svatou:

**Šťastný muži, svatý Josefe,
tobě bylo dáno nejen vidět a slyšet,
co si přáli vidět a slyšet mnozí všech věků.
Ty jsi mohl Pána Ježíše nosit na svých rukou,
líbat ho a starat se o něho jako pěstoun.**

*Oroduj za nás, svatý Josefe,
aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.*

Modleme se:

**Bože, svatý Josef se směl svými rukama dotýkat
Tvého Syna narozeného z Panny Marie.**

**Prosíme Tě, učiň i nás,
které jsi vyvolil ke služebnému kněžství,
hodnými slavit Nejsvětější Obět'
v čistotě srdce a s dobrým úmyslem,
a tak si zasloužit věčnou odměnu.**

Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Modlitba sv. Alfonsa k svatému Josefovi

Můj svatý Patriarcho, svatý Josefe,
raduji se z tvé blaženosti a slávy.
Ty jsi byl hoden, abys jako otec poroučel Ježíši Kristu,
a aby tebe poslouchal Ten, jehož nebesa a země poslouchají.
Svatý ochránci můj,
protože ti sám Bůh sloužil, zasvěcuji se dnes i já tvé službě.
Po Panně Marii vyvoluji si tě za hlavního svého ochránce a přímluvce.
Chci tě denně některým zvláštním skutkem uctít a do tvé ochrany se poroučet.
Pro svou blaženou společnost s Ježíšem a Pannou Marií,
z které jsi se ve svém životě těšil,
buď mým ochráncem po čas mého života.
A pro přítomnost Pána Ježíše a Panny Marie při tvé smrti,
stůj při mně zvláště v hodině mé smrti,
abych když budu vypouštět duši,
byl doprovázen Tebou, Ježíšem a Marií,
v nebi ti poděkoval
a spolu s vámi Boha věčně v nebi chválil a miloval. Amen.
Svatý Josefe, patrone svaté církve,
ochraňuj nás a přimlouvej se za nás;
chraň Svatého Otce, papeže Františka
a naši Matku, katolickou církev. Amen.

Slavnost sv. Josefa, 19.3.

Patron šťastné smrti

Snažíme-li se žít poctivě, svěřovat se do ochrany svaté Rodiny, zasvětíme-li se sv. Josefovi, nemusíme mít ze smrti strach.

Když nás Bůh zavolá, budeme mít veškerou pomoc, abychom v pokoji opustili svět a dosáhli věčnosti.

I Katechismus katolické církve nám říká,

abychom „prosili Matku Boží,

aby se za nás přimlouvala „v hodinu naší smrti“

a abychom se svěřovali svatému Josefovi, patronu šťastné smrti“

Papež Pius XI 21. března 1935 vložil do litaní ke sv. Josefovi

invokaci:

„patrone umírajících, oroduj za nás.“

V čtených zjeveních nám sám svatý Patriarcha

potvrdil tento svůj základní úkol.

Tento příběh se stal v Jihoafrické republice v jedné holandské rodině.

Na pomoc pro domácí práce přijali černocha jménem Josef.

Byl horlivým katolíkem a toužil se účastnit mše sv. každou neděli,

ale protože rodina od něho vyžadovala práci,

začal chodit ve všední dny místo v neděli.

Každý den kolem šesté byl v kostele.

V tu dobu byl v kostele obvykle i kněz misionář a modlil se breviář.

Vždy viděl Josefa sedícího vzadu v přítmí, nehybného.

A i když byl unavený, byl stále ponořený do modlitby.

Jedno dne se ho zeptal:

„Josefe, je vidět, že se rád modlíš. Ale co celou dobu Pánu říkáš?“

„Ach, otče, co mu můžu říct, nestudoval jsem, neumím se modlit.

Dívám se prostě na něj a říkám mu: „**Ježíši, tady je Josef**“.

„Jen toto mu říkáš?“

„Ach ano, otče, jen toto, neumím říct nic jiného.“

Po pravdě, tato prostá modlitba chudého sluhy analfabeta byla skutečným ukazatelem hlubokého sjednocení s Bohem. Mnohokrát neposlouží mnoho vybraných slov k modlitbě! Stačí láska srdce, jak potvrzuje závěr tohoto příběhu. Zanedlouho se stala nehoda.

Pirátské auto projíždělo velkou rychlostí středem města a strhlo dva lidi.

Jedním z nich byl Josef.

Hned volali kněze, který už ho našel na lůžku umírajícího.

„Otče, přinášíte mi Pána?“ ptal se sotva slyšitelným hlasem.

Kněz přikývl

a začal vše připravovat ke sv. přijímání a pomazání nemocných.

S přítomnými se modlil modlitby za umírající a dal mu rozhřešení.

Když držel hostii v ruce, aby mu ji podal,

náhle bylo slyšet tajemný hlas a tato slova: „**Josefe, tady je Ježíš.**“

Knězi přešel po zádech mráz, když uslyšel hlas.

Podal umírajícímu hostii, a ten po chvíli vydechl naposledy.

Slavnost sv. Josefa, 19.3.2013 inaugurační homilie papeže Františka

Josef udělal, jak mu anděl Páně přikázal, vzal svou ženu k sobě.

Tato slova obsahují poslání, které Bůh svěřuje Josefovi, aby byl **ochráncem (kustodem)** Marie, Ježíše a celé církve.

Josef uskutečňuje tuto ochranu diskrétně, mlčky a pokorně, ustavičnou přítomností a naprostou věností, ačkoli pro něj nebylo snadné všemu rozumět.

Josef vždy provází Marii a Ježíše s pozorností, péčí a láskou: v chrámě, na cestách i v nazaretské dílně, kde Ježíšovi předával své řemeslo.

Josef plní své povolání být ochráncem Ježíše, Marie a církve tím, že vytrvale naslouchá Bohu, je vytrvale otevřený jeho znamením a dává se k dispozici jeho záměrům.

To mu umožňuje, aby byl vnímavější i k osobám, které byly svěřeny do jeho ochrany.

Dívá se na události realisticky, vnímá jednotlivé okolnosti a dokáže se moudře rozhodovat.

Chraňme ve svém životě Krista, abychom mohli chránit druhé lidi (především děti a starší osoby) a také celé stvoření.

Být ochráncem znamená pečovat jeden o druhého v našich rodinách:

manželé a manželky nejprve chrání jeden druhého

a poté jako rodiče své děti, ty pak zase v daný čas ochraňují své rodiče.

Budujme upřímná přátelství. Buďme ochránci Božích darů.

Péče a ochrana vyžaduje dobrotu a něhu.

Nebojme se projevovat dobrotu a něhu.

V evangeliích se Josef projevuje jako silný, odvážný a pracovitý muž, avšak v jeho srdci nacházíme velikou něhu, která není ctností slabých, ale spíše znamením síly ducha, schopnosti naslouchat a projevovat soucit.

Chránit umí jen ten, kdo slouží s láskou.

O svatém Josefovi platí slova knihy přísloví:

„Kdo ostříhá fíku, bude jíst jeho ovoce,

a kdo je strážcem svého pána, bude oslaven.“ Př 27,18

Slavnost sv. Josefa, 19.3.

Svatý Josefe,

Ty jsi zakusil ve svém životě nejistotu zítřka i tíhu podstoupených námah podobně jako i mnoho dnešních dělníků a nezaměstnaných.

Svatý Josefe, nauč nás práci, která nezotročuje, ale osvobozuje, nauč nás práci, která neničí, ale posiluje a uzdravuje.

**Svatý Josef je patronem dobré šťastné smrti,
protože umíral v přítomnosti Ježíše a Marie.**

Ve viděních Kateřiny Emmerichové čteme:

„Když Josef zemřel, seděla Maria u hlavy jeho lůžka a měla ho ve svém náručí. Ježíš stál u jeho hrudi.

Josef musel zemřít před Pánem, neboť by byl nemohl přežít jeho ukřižování. Byl příliš slabý a plný lásky. Trpěl již velmi mnoho oním pronásledováním, kterým trpěl Spasitel od svého 12 do 30 roku nejrůznější skrytou potměšilostí Židů.

Tito ho před sebou nemohli vidět a říkali vždy se závistí, že tesařův syn chce všechno vědět lépe, protože on často odporoval učení farizeů a vždy měl u sebe mnoho mladých lidí, kteří se k němu přidali.“

Maria odchází z tohoto světa až po Josefovi a Ježíšovi.

Ženy většinou umírají až po mužích.

Muži vydrží chvilkově nárazově většinou víc než ženy, ale dlouhodobě vydrží víc ženy než muži.

Kéž bychom my všichni žili a umírali se slovy:

„Ježíši, Maria, Josefe.“

Nezapomínejme na modlitbu církve k svatému Josefovi po svatém růženci:

Svatý Josefe, k tobě se utíkáme ve své tísní, chraň nás před nákazou bludů a mravní zkaženosti, dej abychom svatě žili, zbožně zemřeli a nebe dosáhli.

Claudel, Svatý Josef

Když náradí je na svém místě srovnáno a pracovní den ztich,
Když od Karmelu k Jordánu Izrael usíná v tmě polí obilných,
Jako kdysi, když chlapcem byl a začínalo se šerit na čtení,
Josef v rozhovor s Bohem vchází v hlubokém úpění.
Moudrost si vyvolil a je to ona, jíž manželem se stává.
Je mlčenlivý jak zem, když rosa poprchává,
Je v nadbytku a noci, je jistě s radostí a cítí pravdy dech.
Maria v jeho vlastnictví, obklopuje ji ze stran všech.
To za den jediný neodvykl samotě své.
Žena si získala část po části to srdce teď moudré a otcovské.
Znovu je s Evou v Ráji!
Ty oči všem mužům potřebné s láskou a odevzdaně se na něho upírají.
Není to víc táž modlitba a není to dávné číhání, co na něm spočívá
Jak paže náhle bez záští ta bytost hluboká a pravdivá.
Není to víc pouhá Víra v tmě noci, je to láska, jíž jedná a vysvětluje.
Josef je s Marií a Maria s Otcem tu je.
A my též, aby Bůh byl konečně přípuštěn,
jehož díla rozumem nepochopíme,
Aby naše lampa Jeho světlo nezhášela a Jeho slovo hluk, jež tropíme,
Aby člověk přestal, aby tvé Království přišlo a stala se Vůle Tvoje,
Abychom znovu našli svůj původ a s ním hlubokých slastí zdroje,
Aby se moře utišilo a Maria vzešla v moci celé,
Ta, jež si nejlepší část vybrala a jež překonává odpor starého Izraele,
Patriarcho vnitřní, Josefe, učíš z nás mlčení držitele!

Konstantin Miklík: Svatý Josef Nazaretský

Josefe,
kdysi skrytý, tajemný a mlčenlivý,
chudý a neznámý, udřený a umdlévající,
nyní vládnoucí a učící, bohatý a mluvící,
svěží a kvetoucí ve věčném jaru,
rozdávající dary nebes a zjevující hádanky z života
pohříženého do všech hlubin božství a člověčenství,
dávej nám všecko, co nemáme a co máme mít,
uč nás všemu, nač si vzpomeneme a co máme vědět,
vzbuzuj v nás zájem o věci, po nichž netoužíme a kterých postrádáme,
zruš v nás všechny tužby, jež se týkají věcí nicotných a příliš malých,
ale na kterých lpíme a si zakládáme!

Ježíš jest obnovitel lidského štěstí:

Ukazuj nám cestu, ty, který znáš tajemství, k tomuto Prameni!

Maria jest rozkoší Boží i lidského srdce:

dobud' nám její lásky a přízně, odklid' z nás všecken rmut a stín,
abychom byli účastni jejího utěšujícího pohledu;

Jsi Ochráncem Těla Kristova, jeho Církve:

pouč nás o tom, co to znamená býti Kristovým údem,
býti jeho okem, jeho uchem, jeho srdcem, jeho rukou, jeho hrudí.

Ty jsi byl členem rodiny, v níž Ježíš přišel na svět;

víš, jak je v rodině nezbytný otec, jak matka, jak dítě;

víš, co by znamenala úchylka od povinnosti otcovské, mateřské i synovské,
úchylka od otcovské lásky, mateřské něhy, synovské oddanosti.

Vnukni nám poznání,

že právě tak musí každý z nás býti pravým *údem* Kristovy Církve,
živým a zdravým, přijímajícím mízu života, prostředkujícím božský život,
údem nezbytným nebo užitečným, jedinečným a nenahraditelným,
ozdobným nebo krajně potřebným!

Josefe, uč nás práci, protože údy těla musí pracovat, aby celé tělo žilo.

Uč nás však práci, která nezotročuje, nýbrž osvobozuje;

která neničí, nýbrž posiluje, nestravuje, nýbrž uzdravuje.

Nepracuješ jako židé pod faraónovými dráby, pryč od domova,

bezvýznamné číslo v nekonečném množství, nýbrž mezi zdmi svého hradu,

ať sebe více chudého a prostého, uprostřed své rodiny,

závislý jen tolik na svých spoluobčanech, kolik oni jsou závislí na tobě.

Jíš svůj chléb jako král, nejíš pečeni nevolníků, ani lahůdky pochlebníků.

Nepracuješ pro ďábla a pro svou hanbu jako většina lidí,
nepracuješ, abys obětoval své síly falešným bohům.
Pracuješ mnoho, ale zůstáváš pánem živého stroje, který ti propůjčil Věčný;
neztroskotáváš, protože nejedeš hlava nehlava,
nýbrž jako ten, který odpovídá Pánu svému ze všech věcí.
Nauč nás, Josefe,
tomu druhu práce, který zušlechťuje Kristovy údy!
Dej nám dobře rozumět *stupnici statků*.
Chraň nás touhy rychle zbohatnout, ať hmotně, ať duchovně.
Jedno i druhé zaplétá člověka do osidel, z nichž se nevymotá,
protože ztratí buď smysl duchovní, nebo základ tělesný.
Třeba pracovat poctivě a stále, svobodně a rozhodně, pečlivě a vytrvale,
bez chvatu a s kázní, s odpočinkem a radostí, podle hřivny a schopnosti,
ne jako v herně a v aréně, na burse a v bance, na drahách a korábech,
které pracují pro slávu Babylóna a pro získání všech království světa,
jaká nabízí satan tomu, kdo se mu chce klanět.

Josefe, Ochránce dětí Božích,
nauč nás hledat nejprve království Boží a jeho spravedlnost;
ostatní království nám budou přidána tolik, kolik jich ovládneme,
aby nám sloužila, nikoli aby nás pohřbila svou skvělostí a všetečností.
Josefe, dej, ať uchopíme *dobra přednější*, nabízí-li je právě nám Dárce dober!
Nechťjme pohrdat svou ctí, ráčí-li nám Pán dávat známky zvláštního vyvolení.
Chce-li Kristus, abychom byli jeho rukou, nechťjme být jenom jeho nohou.
Chce-li, abychom byli *jeho* jazykem a mluvili jeho řečí,
nechťjme být jenom konečky jeho prstů. Ale ovšem také naopak:
radujme se ze své nepatrnosti, má-li z ní radost Bůh.
Všecky údy našeho Pána jsou svaté, velebné a hodné vsí úcty,
ale Církev je tělo, které vytváří Pán svou milostí a vůlí.
Svatý Josefe, jako jsi ty uměl řídit své kroky podle božského povelu
a užívat své moudrosti tam, kde jsi žádný pokyn shůry nedostával,
tak nauč i nás žít v těle Kristově podle svatého náboženství,
ke cti Otce i Syna i Ducha svatého,
pro slávu věčnou a blaženost nesmrtelného společenství. Amen!

Konstantin Miklík: Svatý Josef Nazaretský

Jedna z věcí, které rozhodují o tom, přijde-li kdo k spatření tváře Boží, či zůstane-li věčně odloučen od tohoto oblažujícího pohledu, je vztah člověka k místu, které si Bůh vyvolil, aby na něm přebýval mezi lidmi.

Josef a Maria ukázali svým příkladem, že návštěva Chrámu není věcí vedlejší, ale věcí podstatnou.

Jsou dva druhy lidí:

ti, kteří „chodí do kostela“ a ti, kteří „nechodí do kostela“.

Jako je zpověď docela případné slovo pro svátost pokání, tak je „chození do kostela“ vhodný výraz pro „víru a „život z víry“, pro zdůvodnění „naděje na život věčný“.

Kupodivu, právě v Chrámě Josef a Maria ztratili všechno, co mělo největší význam pro jeho (jejich) život.

Josef a Maria hledali v chrámě svého Boha.

Hledali ho s bolestí.

Josef s Marií se vrátili do Chrámu,

šli najisto, protože doufali, že tam najisto naleznou Boha,

který tak netušeně zmizel z jejich blízkosti.

Šli si do Chrámu pro svého Boha a pro svou radost.

Řekli si o něho a Bůh je vyslyšel.

Jak by je nemohl vyslyšet, když za ním do Chrámu přišli a řekli si o Něho?

Kdokoli spěchá do Chrámu,

aby našel v Chrámě život, aby se mu vyplnil sen jeho touhy,

obětuje sice tělesnou námahu, ale získává všechno.

Ježíš nalezený v Chrámě je sladší než Ježíš do Chrámu přivedený,

láska vyzkoušená je blaženější než láska počáteční,

Ježíš zjevující se je hodnější povšimnutí než Ježíš skrytý.

Josef a Maria si z druhé návštěvy chrámu odvádějí Ježíše

jako rozhojnený poklad dobra, jako předmět stupňovaného potěšení.

Ale i jeden z manželů nalézá druhého manžela láskyhodnějším

proto, co na něm nově spatřil,

proto, co se událo při tom druhém navštívení **Svatého svatých**.

Maria v chrámě mluví k svému Synu za Josefa,
přítom nijak neoslabuje postavení Josefovo: „Hle otec tvůj a já...“
Josef objevuje v Marii uctivost, Mariinu poddanost, Mariinu pozornost.
Zná tyto ctnosti Mariiny odjakživa,
ale jak jsou milé, nekonečně milé, ve svatyni Boží, před obličejem Božím.

Maria však objevuje na Josefovi
při vrácení do Jeruzaléma
znovu spravedlnost, i veškerou důstojnost a úctyhodnost svého muže.

Což neumíral úzkostí, když ona pozbyla Dítě, kterému nebyl tělesným otcem?
Když Ježíše našli měl promluvit Josef,
ale Josef nebyl mocen slova, když byl Ježíš nalezen.
Proto promluvila za něho.
Proto i Ježíš oslovoval oba „Což jste nevěděli...“
Oba těšil tím, že jim stavěl na oči vůli Otcovu,
která je líbezným pojítkem všech.

Jeruzalémský chrám byl po ztrátě Ježíšově
Josefem a Marií znovu navštívený,
byl od té chvíle pro oba manžely ještě ctihodnější a ještě památnější.
Byl místem, kde bylo znovu nalezeno celé jejich štěstí.
Bylo tu slaveno veliké shledání, trvalý mír byl odtud odnesen domů.
Dítě bylo takřka znovu narozeno.
Rodiče byli znovu shledáni bez úhony a láskyhodní.
Byl vyzkoušen a oceněn muž i žena, Pěstoun a Matka.
Když byl nalezen Bůh, všechno ostatní bylo nalezeno s Ním.
Bůh byl nalezen, protože byl hledán.
Ostatní bylo nalezeno, ačkoli nebylo hledáno.

V každém světci se naplňuje jiná stránka nevyčerpatelného bohatství Kristova.

S tím souvisí fakt, že jednotliví světci bývají vzýváni v různých potřebách.

Výjimečné místo mezi světci patří sv. Josefovi.

Jeho spojení s Kristem bylo totiž po Marii to nejužší možné.

Ježíš stál doslova uprostřed všeho jeho života a snažení.

Proto mají jeho přímluvy takovou moc a takový rozsah.

Jako byl za života ochráncem Svaté rodiny,

je ve slávě ochráncem celé církve.

Skrytost

Josef je světcem, který je zcela dobrovolně mužem ve stínu Ježíše a Marie.

Jediné zprávy, které o něm máme, jsou nepříliš podrobná místa v evangeliích.

Ale pro Josefa je právě to „nemluvení“ a mlčení typické.

V čem je tedy tajemství Josefovy svatosti?

Především v úplném obětování jakýchkoli vlastních plánů vůli Boží. Pro zralého muže, který jistě měl nějaké představy o svém životě, nemohlo být jednoduché úplně se vzdát vlastních plánů. Celý Josefův život je neustálým vyváděním ze zajetých kolejí. Stále být otevřen Božímu vnuknutí, nikde nebýt zabydlen, nehledat žádný svůj plán. Josef je postavou starozákonní (srv. rodokmen u sv. Lukáše a Matouše). Pro židy byla důkazem Božího požehnání velká rodina, její materiální zajištění, jistý blahobyť (srv. např. Ž 126, 127). Na tomto pozadí musíme chápat velikost Josefovy oběti. Musel přistoupit na úplně jiné pojetí života. Jistým způsobem vlastně „vyšel, vydělal se“ ze svého lidu, ač plně navazuje na všechny tradice. Je předobrazem naplnění a překročení Starého zákona. Zachovává všechny předpisy a příkázání (srv. Lk 2), zároveň však na své vlastní existenciální rovině je neustále konfrontován s tím, že v událostech, jichž je svědkem, jsou překračovány. Nikoli nějak revolučně, smetením, ale vskrytí, v životě Ježíše Krista. Josef je vyzván, aby cele žil přítomností, bez nároku schovat se do zaběhlých zvyklostí a bez nároku porozumět nějak tomu, co přinese budoucnost. Josefovým časem je Ježíš Kristus. Josef velice pravděpodobně nebyl svědkem žádného z Ježíšových zázraků. K plnění Boží vůle jej vedla jen a jen úplná důvěra.

Zodpovědnost

Josef ale není jen tím, kdo stále něco ztrácí a něčeho se vzdává. Pak by nebyl světcem, ale rezignujícím fňukalem. Josef bytostně vnímá, že za to vše dostává mnohem víc – lásku k Marii a Ježíšovi. Jeho život má smysl jen vzhledem k nim. Neznamená to však, že by Josef byl nějakým slabým, poddajným člověkem v ústraní. Naopak, on přece v řádu tohoto světa zastupuje Ježíšovi Otce. Slouží mu i svou otcovskou autoritou. Opravdu, niterné tajemství lidské spásy, tajemství, na němž Maria měla vnitřní podíl, je svěřeno do ochrany člověku – Josefovi. Boží slovo je zvláštním způsobem schopné přetvořit svět a zároveň být zcela tichým a závislým na nás. Josef ukazuje, že za spásu, která se nám dostává jako dar, jsme osobně zodpovědni. I my máme Ježíše – Boží slovo v nás, chránit před útoky sebe samých i našeho okolí. I my jsme zodpovědni za Ježíšův růst v nás. I my mu nejlépe sloužíme pokornou, tj. pravdivou každodenní službou. Vše dostáváme – a zároveň jsme za vše zodpovědni. Křesťanství skutečně není záležitostí nerealistických snů! Josef uplatňoval vůči Ježíšovi svou autoritu. Byla to ale dokonale služebná autorita – sloužila růstu Ježíše Krista. Podobně by měli svou autoritu chápat všichni otcové. Ne se jí vzdávat, jak se dnes často děje, ale s plnou zodpovědností ji převzít z Božích rukou.

Kristus – smysl života

Josef nás učí tomu, že jediným naplněním našeho života je Ježíš Kristus. Učí nás učinit z Ježíše střed všech našich aktivit, cíl všeho našeho snažení. Ani ta nejobyčejnější všední činnost nemá smysl bez zakotvení v Kristu. Josef je tak učitelem skutečné jednoty kontemplace a aktivity. Jako takový bývá vzýván zasvěcenými osobami. I tolik zdůrazňovaný aspekt Josefa – dělníka, který je téměř jediným aspektem pobožnosti k sv. Josefovi, jež přežívá, není pouhou oslavou lidské práce, ale je oslavou toho, že tato práce dostává smysl, pouze je-li zapojena do Kristova díla.

Josef byl vlastně celý svůj život adorátorem Ježíše Krista, chránil jej, je proto velkým přímluvcem kněží, ctitelů a ochránců svátostného Krista. Eucharistie, v níž přijímáme Kristovo tělo a krev, je z kropena potem Josefových rukou a jeho slzami, protože z nich rostlo a sílilo Ježíšovo tělo. Jako strážce eucharistického Ježíše Krista je Josef vzýván i jako mocný ochránce před démony.

Mlčenlivost

Josef je pro nás velkým příkladem mlčenlivosti a vnitřní usebranosti – všechny ty velké věci, které se děly před narozením Ježíše, si nechal pro sebe, svědčí o tom jasně to, že Ježíšovi spoluobčané v Nazaretu neměli na počátku Ježíšova veřejného působení ani potuchu o Ježíšově početí. Tedy: Josef tak velké věci, které by mohly v očích světa třeba i obhájit jeho zvláštní jednání, uchovává ve svém nitru. Nezneužil Boží slovo k vyvýšení sebe, k tomu, aby se učinil zajímavějším. Nechal to vše uzrávat v sobě v úplné důvěře v Boha. Roztrubujeme-li do světa citlivá znamení, jež Bůh dává každému z nás, činíme z nich zboží a svou odměnu jsme již dostali.

Strážce církve

Jako starostlivá hlava Svaté rodiny umožnil Josef pokojný a skrytý růst a vývoj Ježíše Krista. To, co mu bylo svěřeno, spravedlivě chránil. Je tedy logické, že v řádu milosti chrání celou Ježíšovu rodinu – církev. Ta si to ve své historii mnohokrát uvědomila a úcta k sv. Josefovi byla velice podstatnou složkou západního křesťanství. Výrazněji ji začali šířit na počátku velkého ohrožení církve v pozdním středověku františkánští a dominikánští kazatelé. Na kostnickém koncilu, který se zasadil o ukončení západního schizmatu, navrhl kancléř Pařížské univerzity Jan Gerson zavedení svátku sv. Josefa jako předzvěst smíření. Velkou ctitelkou sv. Josefa byla sv. Terezie od Ježíše, která jeho ochraně svěřila sebe samu i své dílo obnovy Karmelu. Píše o tom ve svém Životě: „Já si zvolila za svého přímluvce a patrona slavného sv. Josefa a svěřila jsem se mu s nadšením. Tento můj otec a ochránce mi pomohl v nesnázi, do které jsem se dostala, a v mnoha jiných daleko těžších, v nichž šlo o mou čest a o spásu mé duše. Viděla jsem jasně, že jeho pomoc byla vždy větší, než jsem mohla doufat. Nevzpomínám si, že bych ho někdy prosila o nějakou milost, aniž bych ji hned dostala. A je to úchvatné vzpomínat na velkou přízeň, kterou mě Pán zahrnul, a na nebezpečí pro duši i tělo, z něhož mne vysvobodil na přímluvu tohoto pozeňnaného světce. Jiným světcům, zdá se, že Bůh dovolil, aby nám přispívali v té či oné potřebě, zatímco já zakusila, že přímluva sv. Josefa se vztahuje na všechny. Tím nám Pán dává pochopit, že jako mu byl na zemi poddán, kde mu jako pěstoun mohl rozkazovat, tak i nyní v nebi udělá vše, oč ho požádá. ... Nepoznala jsem člověka, který by ho opravdu ctil a prokazoval mu nějakou službu, aniž by rostl ve ctnosti. On totiž nesmírně pomáhá tomu, kdo se mu svěřuje. Už po několik let ho vždy prosím na jeho svátek o nějakou milost a vždycky jsem vyslyšena. A jestliže má prosba není zcela správná, on ji zaměří k mému většímu dobru.“

Papež Urban VIII. (17. stol.) zařazuje slavnost sv. Josefa mezi svátky zasvěcené pro celou církev. 8. 12. 1870 prohlašuje Pius IX. sv. Josefa za ochránce celé církve. V dnešní době však úcta ke sv. Josefovi, tak jako i k ostatním světcům, upadá. Nezdá se však, že bychom se tím více blížili ke Kristu. Spíš opak je pravdou. Svatý je nádherným dílem Božím, je aktualizací Ježíšova života, zpřítomněním jedné části jeho nevyčerpatelného tajemství.

Průvodce na cestě za Kristem

Na některých vyobrazeních Svaté rodiny je už trochu větší Ježíš veden za ruce svými rodiči. Nechme Josefa, aby uvedl Ježíše i k nám. Aby v nás mohl žít i svůj skrytý život, tichý, nenápadný, odevzdaný, ale přesto naprosto nutný k tomu, aby mohl později vystoupit, vyučovat, trpět a být oslaven. Josef vychoval Ježíše pro jeho velké dílo, odevzdal jej lidem v okamžiku své smrti, ne náhodou bývá uváděno, že umírá v době, kdy Ježíš zahajuje své veřejné působení. (A je nepodstatné, je-li to fakticky pravdou. V legendách jde daleko více o pravdu vnitřní.) I v nás musí Boží slovo růst, aby mohlo vydávat plody, aby se podílelo na stavbě církve. Stane se to tehdy, až zemřeme sami sobě a necháme Ježíše vystoupit z našeho stínu.

Slavnost svatého Josefa, 19.3.

„Josef udělal, jak mu anděl Páně přikázal.“

P. Aleš Opatrný, exercicie v kněžském semináři v Olomouci

Pro někoho je **poslušnost** podezřelá, pro jiného pohodlná, pro některé je nedůstojná, a ještě pro další je to vítané a milé cvičení. Na prvním místě jde vždy o poslušnost Bohu, i když zprostředkovaně přes lidi. Josefova poslušnost není nezodpovědností a únikem.

Josef mlčí, není hlavní aktér, ale přesto je zásadně důležitý.

Josef, který mlčí, je v dialogu s Bohem.

Josef je schopen se rozhodnout, ale také je schopen svůj plán usměrnit.

Josefova síla je v tom, že jedná vždy podle poznané pravdy.

V poslušnosti nejde o to, abych druhého trumfnul, ale porozuměl.

V poslušnosti je třeba porozumět Bohu a věřit, že Bůh je strůjcem mého dobra, že Bůh není proti mně, ale pro mě, a to nejen někdy, ale vždy.

Bůh není hlubina nebezpečí, ale bezpečí.

Poslušnost není zlomyslné čekání,

až se ukáže, že ten, kdo mi něco přikazuje, nemá pravdu.

Poslušnost znamená toužit, aby se splnila Boží vůle,

ne moje, ale ani toho, kdo mi něco přikazuje.

Poslušnost není znehodnocení lidské schopnosti myslet a rozhodovat se, ale naopak je její dokonalé povýšení. Žádná autorita nás nemůže zbavit intelektuální nezávislosti a osobní zodpovědnosti.

Svatý Josef poté, co splní svou roli, mizí ze scény a není o něm dále řeč.

Člověk, který se vydá Bohu, se může stát světcem, který bude mít sošky všude, ale také světcem, o kterém nikdo kromě Boha nebude vědět.

Což bude patrně většina z nás.

Člověk, který se dá Bohu, má nesmírnou šanci,

že přes evangelium oživí druhé lidi.

Člověk, který se dá Bohu, má přinejmenším šanci,

že bude Bohem oživen sám. A to není málo.

A také máme jistotu, že potud kam se člověk vydá Bohu, potud není vysílačem a strůjcem zla. A to také není málo.

Někdy nás napadne touha udělat svět svatým.

To je dobrá touha, ale je třeba začít správnými prostředky,

a to jsou evangelní rady – čistota, chudoba a poslušnost.

Nepřivedou nás na Olymp světa, ale mohou nás vést k jádru života.

Slavnost sv. Josefa, 19.3.

Přátelé jsou od toho, aby jim člověk mohl říci svoje tajemství.

Josef, Maria a Ježíš měli svoje tajemství.

Jádrem všech jejich tajemství byl Bůh.

Každá rodina má svá osobitá tajemství a jedinečné zvláštnosti, které si nedokážou zdůvodnit.

Rodina drží pohromadě, když má každý úctu před nejnvtitřnějším tajemstvím a jedinečností druhých.

Svatý Josef byl nejbliže dvěma největším tajemstvím v dějinách

– tajemství Ježíše, zároveň Boha a Člověka,

- a tajemství Marie, zároveň Matky a Panny.

Josef nás učí,

jak přijímat tyto dva nejvzácnější dary od Boha: Ježíše a Marii.

Josef je svědek, ochránce a nositel Božích tajemství.

Josef je muž, který stojí ve stínu Ježíše a Marie.

Přesto není páté kolo u vozu.

Podobně jako Ježíš a Maria potřebovali Josefa,

podobně faráři potřebují akolyty, katechety, varhaníky,

kostelníky, ministranty, ty, kdo uklízí kostel,

ty, kdo se snaží o květinovou výzdobu,

ty, kdo počítají sbírky

nebo si vezmou na starost účetnictví farnosti

a mnoho dalších obětavých farníků.

Josef je pro církev vzor křesťana,

kteřý je tam, kde má být a dělá to, co má dělat

bez zbytečných řečí, bez litování se, bez zviditelňování se,

bez touhy ke všemu něco říci a vyjádřit svůj názor.

Základ pobožnosti sv. Josefa

P. Frederick William Faber, úryvek z knihy Betlem, Praha 1929

Nevíme nic o začátcích toho podivuhodného světce. Jako prameny posvátné řeky Egyptanů jsou jeho mladá léta skryta v temnotě, která činí jeho následnou velikost krásnou, právě tak jako se západ slunce obrátí na tmavém a zamračeném východě. Není pochybnosti, že vynikal svou vysokou svatostí již před svým zasnoubením s Marií. Zdá se, že tak lze soudit z toho, že jej Bůh od věčnosti vyvolil. Hromadění milostí na něho po devět měsíců bylo zajisté nad možnost je vypočítat. Společnost Mariina, ovzduší Ježíšovo, přítomnost vtěleného Boha a skutečnost, že jeho život nebyl než řadou služeb prokazovaných nenarozenému Slovu, zajisté jej povznesly nad všechny ostatní světce a snad i nade všechny anděly. Narození našeho Pána a pohled v jeho tváři byly mu zajisté posvěcením. Tajemství betlémské samo postačilo postavit jej mezi největší světce.

Jako u Marie sebekoření bylo jeho největší milostí. Byl si vědom, že je stínem Věčného Otce, a toto vědomí tísnilo. Poroučení činí hluboké lidi pokornějšími než poslouchání. Pokora sv. Josefa byla po celý život živena tím, že měl poroučeti Ježíši, že byl představeným svého Boha. Kněz, který má nejvíce příčiny oplakávat nedostatek pokory, je alespoň pokorný, když ve mši konsekruje. Léta žil Josef v úžasné svatosti toho, co je pro knězem jenom okamžikem. Domek nazaretský byl jako rozprostřený čtverec korporálu. Všecka slova, která promluvil, byla takřka slova konsekrační. Život hodný toho až po tuto hranici – jakým musel být divem svatosti!

Být skryt v Bohu, být ztracen v jeho zářícím světle je jistě nejvyšší z povolání lidských. Nic nemůže oku duchovně vidícímu převýšit velikost života, který je věnován jenom jiným, jenom aby sloužil záměrům božským na místě Božím bez jakéhokoliv povolání osobního nebo záměrů vlastních. Toť nesmírná vznešenost Mariina, že se téměř ztrácí ve své služebné blízkosti k Bohu. Tak je to ve své míře i s povoláním Josefovým. Žije jenom proto, aby sloužil, aby chránil Marii, lilií Boží. Je ve skutečnosti hlavou Svaté rodiny, jenže jsa dobrým představeným, je tím dokonaleji sluhou a poddaným a nástrojem. Nadto, když Ježíš dospívá, ustupuje mu. Kráčí neomrzele ve stínu věčnosti jako měsíc za mrakem, nenařikaje, že jeho stříbrné světlo je jím zadržováno.

Nedožije se dnů zázraků a kázání, tím méně strašné velikosti zahrady Getsemanské a Kalvárie. Je zvláštním způsobem majetkem nejsvětějšího dětství. Bylo jeho dílem, jeho zvláštním oborem.

Tak je předmětem následování pro duše, které mají doby, kdy jsou tak zaujaty pobožností k nejsvětějšímu dětství, že se jim zdá, že nejsou s to, aby vůbec se mohly věnovati pobožnosti k utrpení, a které jsou velmi přirozeně znepokojeny tímto zjevem, a proto bázlivé. Zvláštní bývá bázlivé. Jsme-li mimo přátelský styk s velkým množstvím obyčejných věřících, nastává pravděpodobnost, že jsme obětí mámení. Bývají však takové věci i mimořádným vnukáním Ducha svatého, ale jsou řídké, a i ony se řídí obdoby a řídí se jimi nejvíce, když se zdají nejpodivnějšími a nejzvláštnějšími. Tak není příkladu, že by byl některý svatý býval po celý život tak zaujat některým jiným tajemstvím Páně, že by byl zanedbával jeho utrpení nebo je neměl mezi svými nejpřednějšími pobožnostmi.

Někteří však mají období, která přijdou a vykonají své dílo a odejdou, za kterých se zdají být blaženě zaujati duchem Betléma, a za těch dob není nic vidět z Kalvárie než její modravé obrysy podobné hoře na obzoru. Milost má vykonat něco zvláštního v duši a činí to tímto způsobem. Svatý Josef musí být naším ochráncem v těchto dobách, ježto byl sám patrně výhradně posvěcen právě těmito tajemstvími betlémskými. Přece však to nebyla ani u něho a není ani u nás pobožnost nekalené sladkosti.

Na dně jeslí leží kříž a srdce Nemluvnátka je živý krucifix, i když dříme tak sladce a hledí tak vesele. Od chvíle, kdy se poprvé zachvěl obavou o Marii a od tajemné temnoty svého trapného zmatku až do dne, kdy položil svou ustaranou hlavu na klín svého Schovance a usnul posledním spánkem, bylo to neustálé utrpení, muka úzkosti bez nedokonalosti nepokoje. Právě devítiměsíční bázeň zajisté ubila v něm svým ustavičným posvátným nátlakem vše, co v něm bylo pouze přirozeného, a naše vnitřní přirozenost nikdy neumírá smrtí bezbolestnou, jak tomu někdy bývá s přirozeností zevnější. Chudoba se mu zajisté zjevila v novém světle, méně snesitelnou, dotýkajíc se Ježíše a Marie. Drsní mužové a necitelné ženy betlémské byli jenom předchůdci černookých modloslužebníků egyptských, kteří řevnivě pohlíželi na hebrejského cizince, zatímco jeho slabé rámě bylo jediným náspem, který postavil Bůh okolo Matky a Dítěte.

Útěk do Egypta a návrat odtud, obavy, které mu nedovolily prodlévat ve Svatém Městě, a venkovská nepřívětivost zlopověstného Nazaretu, to vše byly mnohé Kalvárie pro Josefa. Jakkoli je líbezný a krásný pohled na Betlém, ti, kdož nosí Jezulátko v duši, nesou v ní i kříž, a kde On položí hlavu, tam zanechá po sobě známky neviditelné koruny trnové. Věru i smrt Josefova byla mučednická. Byl stráven láskou k svatému Dítěti. Byla to láska, božská láska, jež jej zabila, takže pobožnost jeho byla jako pobožnost svatých Mlád'átek pobožností mučednickou a krvavou.

Základem pobožnosti Josefovy byla tedy jako u Panny Marie jeho pokora. Pokora jeho však se poněkud lišila od pokory její. Byl to jiný druh milosti. Méně zapomínala na sebe. Její oko stále patřilo na sebe. Byla to pokora, která se stále zdála být překvapena vlastními dary, a přece tak klidná, že v ní nebylo ani ukvapenosti, ani nelahody úžasu. Byl sama nesobeckost, pravé její ztělesnění. Celý jeho život je pro jiné a nemyslí na sebe. To byl význam jeho povolání. Byl nástrojem s živou duší, byl něčím vedlejším, ne hlavním, byl představeným jenom, aby byl tím více sluhou. Byl prostě viditelnou prozřetelností Ježíšovou a Mariinou. Ale jeho nesobeckost nenabývala podoby sebezapomnění.

